

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2021 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) (...) z siedzibą w W. przeciwko M. G. o zapłatę w punkcie 1. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 748,49 zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 25 października 2018 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałej części; w punkcie 3. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 405,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(wyrok k. 116, uzasadnienie k. 122-125)

Kurator nieznaney z miejsca pobytu pozwanej wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w części, to jest w punktach 1 i 3.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 79 pkt 7 i 96 pkt 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. prawo o notariacie (Dz. 2020.1192, tj.: ze zm.) poprzez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie i przyjęcie, że poświadczenie przez występującego w sprawie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, zgodności fragmentu dokumentu z fragmentem dokumentu oryginalnego ma charakter dokumentu urzędowego, w sytuacji gdy ww. przepisy prawa o notariacie przyznają uprawnienie do sporządzania wyciągów dokumentów bądź dokonania poświadczenia wyciągu z okazanym dokumentem wyłącznie notariuszom i zastosowanie ww. przepisów w niniejszej sprawie skutkować powinno przyjęciem, że występujący w sprawie pełnomocnik, będący radcą prawnym, nie jest uprawniony do poświadczenia zgodności kserokopii fragmentu dokumentu z fragmentem dokumentu oryginalnego, które to poświadczenia miałyby charakter dokumentu urzędowego;

2. naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 129 § 3 k.p.c. poprzez uznanie, że dokonane przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym, poświadczenie zgodności kserokopii fragmentu dokumentu z fragmentem dokumentu oryginalnego, ma charakter dokumentu urzędowego, w sytuacji gdy poświadczenie dokonane na odbitce fragmentu dokumentu, nie będącej odwzorowaniem oryginału, nie stanowi odpisu i jego poświadczenie przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym, nie ma charakteru dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 129 § 3 k.p.c.;

3. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, iż:

a. kserokopia wydruku z komputera, oznaczonego jako „Załącznik nr 1 do umowy z dnia 22 czerwca 2016 r. – Wykaz Wierzytelności”, zawierająca oświadczenie występującego w sprawie pełnomocnika powoda „Za zgodność treści wyciągu z oryginałem dokumentu w części dotyczącej dłużnika” wywołało skutki z art. 129 § 3 k.p.c. i w konsekwencji stanowi dowód na przejście przedmiotowej wierzytelności z operatora telekomunikacyjnego na powoda, w oparciu o umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 22 grudnia 2016 r., podczas gdy przedstawiona przez powoda kserokopia nie stanowi dostatecznego dowodu na to, że objęte pozwem wierzytelności przelane zostały z operatora pocztowego na powoda;

b. dochodzone pozwem wierzytelności przeszły z operatora pocztowego na powoda, w oparciu o umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 22 grudnia 2016 r. pomimo, że powód w żaden sposób tej okoliczności nie wykazał bowiem nie złożył w tym zakresie dokumentu w postaci oryginału załącznika nr 1, względnie jego odpisu sporządzonego w trybie art. 129 § 3 k.p.c. lub wyciągu z tego dokumentu sporządzonego przez notariusza, co w konsekwencji winno skutkować ustaleniem przez Sąd I instancji, że umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 22 grudnia 2016 r. nie dotyczyła wierzytelności objętych pozwem, a w konsekwencji do uznania, że powodowi nie przysługuje legitymacja procesowa do ich dochodzenia.

Mając na względzie powyższe, kurator pozwanej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje oraz zasądzenie wynagrodzenia kuratora dla nieznaney z miejsca pobytu pozwanej w postępowaniu apelacyjnym.

(apelacja k. 131-132v.)

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami.

(odpowiedź na apelację k. 142-143)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest zgodne z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i obowiązującymi przepisami.

Z podniesionych w apelacji zarzutów w pierwszej kolejności rozważenia wymagają zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego, gdyż poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana jedynie w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2004 r., sygn. akt II CK 409/03, Lex nr 148384).

Sąd Okręgowy za niezasadny uznaje wywiedziony w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego sprowadzający się do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne. Ustalenia te dokonane zostały w oparciu o dowody przeprowadzone w pierwszej instancji, których ocena dokonana została bez przekroczenia ram swobodnej oceny dowodów zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Podkreślić należy, iż skuteczne zakwestionowanie tej swobody wymaga od skarżącego wykazania, że w następstwie istotnych błędów logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego albo też pominięcia dowodów prowadzących do wniosków odmiennych, niż przyjęte przez sąd orzekający, ocena dowodów była oczywiście błędna lub rażąco wadliwa. Bezspornym jest zatem, że skuteczność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. uzależniona jest od wykazania, iż sąd ten uchybił określonym zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego przy ocenie konkretnych dowodów, albowiem jedynie to może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Tym samym, niewystarczające jest przekonanie pozwanego o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów w sprawie i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu Rejonowego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt V CKN 17/00, OSNC Nr 10 z 2000 r. poz. 189).

Prawidłowe postawienie zarzutu z art. 233 § 1 k.p.c. wymagało zatem od apelującego wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym upatruje wadliwą jego ocenę. Nie jest nim inna ocena tych samych dowodów przeprowadzona przez apelującego. Jeśli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt II CKN 817/00, Lex nr 56906).

W ocenie Sądu Okręgowego, kurator pozwanej w treści swojej apelacji nie wykazał zaistnienia żadnych uchybień w ocenie materiału dowodowego.

Twierdzenia apelującego, że załącznik nr 1 do umowy z dnia 22 grudnia 2016 r. – Wykaz Wierzytelności, zawierający oświadczenie występującego w sprawie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym, o zgodności treści wyciągu z oryginałem dokumentu w części dotyczącej dłużnika nie stanowi dowodu na przejście przedmiotowej wierzytelności z operatora telekomunikacyjnego na powoda, jak i inne twierdzenia w zakresie powołanego zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów sprowadzają się wyłącznie do zakwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji z odwołaniem się do własnej, odmiennej od sądu, oceny legitymacji procesowej powoda. W istocie strona pozwana nie podważa nawet ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji.

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej analizy całości materiału dowodowego sprawy i wywiódł z tego prawidłowy wniosek co do tego, że stronie powodowej przysługuje legitymacja do dochodzonych pozwem roszczeń. Ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji w tym zakresie jest poprawna logicznie oraz znajduje oparcie w zasadach doświadczenia życiowego.

W konsekwencji podkreślić należy, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie przekracza ram określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący nie wykazał ani pogwałcenia zasad logicznego rozumowania i właściwego kojarzenia faktów w ocenie dowodów dokonanej przez tenże sąd, ani też sprzeczności tego rozumowania z zasadami doświadczenia życiowego.

W konsekwencji powyższego, pozbawiony racji jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 129 § 3 k.p.c. Stawiając powyższy zarzut, apelujący kwestionuje przyjęcie przez Sąd I instancji za dowód dokumentu poświadczonego za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda. Tymczasem słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że dokonując poświadczenia, pełnomocnik powoda złożył pod rygorem odpowiedzialności karnej oświadczenie, że w tym fragmencie treść dokumentu odpowiada oryginałowi. Skoro zgodnie z powyższym przepisem poświadczenie to ma charakter dokumentu urzędowego, to stanowi dowód tego co zostało poświadczane zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c., to jest zgodność przedstawionego fragmentu dokumentu z fragmentem dokumentu oryginalnego. W tym zakresie właściwe jest uznanie, że omawiany dowód jest wiarygodnym źródłem ustalenia faktu przelewu na powoda wierzytelności przysługującej operatorowi wobec pozwanej. Tym bardziej, że powyższy dokument nie przedstawia wybiórczo treści czynności prawnej, a odzwierciedla jej całość. Bez znaczenia jest utajnienie konkretnych fragmentów w dokumencie, gdyż taka sytuacja nie stanowi ingerencji w osnowę dokumentu.

Sąd Okręgowy nie znajduje wreszcie uchybień w ocenie materialnoprawnej roszczenia zgłoszonego przez powoda. Skoro stronie pozwanej nie udało się podważyć ustaleń Sądu I instancji, to i ocena prawna stosunku łączącego strony musi być oparta na tych samych ustaleniach, których dokonał Sąd I instancji i które w ten sposób stały się wiążące dla Sądu II instancji. Zatem przyjmując należy, że także ocena prawna tego stosunku jest prawidłowa. Sąd Rejonowy dokonując subsumcji prawnej ustalonych faktów zasadnie przyjął, że powód posiada legitymację czynną do żądania od pozwanej zaległych opłat abonamentowych.

Nie ma racji skarżący podnosząc w zarzucie naruszenia prawa materialnego, że pełnomocnik powoda nie był uprawniony do poświadczenia zgodności kserokopii fragmentu dokumentu z fragmentem dokumentu oryginalnego. Zgodnie z art. 129 § 2 i 3 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym i zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem ma charakter dokumentu urzędowego.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że niezależnie od zanonimizowania dokumentów, które zostały poświadczane przez pełnomocnika powoda, stanowiły one wierne odwzorowanie oryginału nie tylko pod względem treści, ale i również pod względem cech graficznych i redakcyjnych. Nie ulega wątpliwości, że na mocy normy wynikającej z art. 129 k.p.c. profesjonalny pełnomocnik strony będący radcą prawnym może sporządzać poświadczenia odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem.

Podsumowując, zgłoszone w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego były chybione. Sąd Rejonowy, opierając się na dokumentach przedstawionych przez strony, w tym strony powodowej, zasadnie przyjął, że zaoferowany przez powoda materiał dowodowy należycie wykazał jego legitymację procesową, a w konsekwencji zasadność dochodzonego roszczenia w części dotyczącej zaległych opłat abonamentowych.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł uchybień zaskarżonego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu.

W tym stanie rzeczy, Sąd II instancji na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację kuratora pozwanej jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanej jako przegrywającej apelację w całości na rzecz powoda kwotę 135,00 zł. Kwota ta stanowi wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym ustalone na podstawie § 2 pkt 2 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

W punkcie 3. orzeczono o kosztach kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej przyznając adw. T. J. kwotę 132,84 zł brutto za pełnienie funkcji w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość wynagrodzenia ustalono w oparciu o § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 9 marca 2018 r. (Dz. U z 2018r., poz. 536 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) i podwyższono o kwotę podatku od towarów i usług (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt III CZP 68/20, Lex nr 3251984).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć kuratorowi pozwanej nieznannej z miejsca pobytu za pośrednictwem PI.

22.08.2022r.